

ἐπανήλθεν ἐκ Salt-Lake-City πρωτεύουσας τοῦ Utah, ἰσχυρίζονται μάλιστα τινές, ὅτι θὰ ἐπὶ γαίης καὶ μέχρι τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου εἰς Καλλιφορνίαν. Νόθου καταγωγῆς μετέχει διαφόρων γενῶν, εἶνε δὲ μὴ εὐφύστατος καὶ δὲν λησμονεῖ οὔτε τὰς θωπείας οὔτε τοὺς προπηλακισμούς. Πολὺ πιθανὸν νὰ ταξειδεύσῃ πρὸς ἀνατολὰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ νὰ ὑπάγῃ ἴσως καὶ μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Δύο πεζοπόροι.

Ὁ Λουδοβίκος Πεῦραμόν υἱὸς τοῦ ἀρχαίου Διευθυντοῦ τῆς Revanche, ἡλικίας μόλις δέκα καὶ ἐννέα, ἐτῶν καὶ ὁ Μαρὲ σχεδιαστὴς τοῦ Univers Illustré ἐταξίδευσαν πεζῇ ἀπὸ Παρισίων εἰς Μόσχαν. Οἱ δύο ἀτρόμητοι πεζοπόροι διήλθον διὰ Βερολίνου, Βαρσοβίας καὶ πολλῶν ἄλλων μεγάλων πόλεων τῆς Εὐρώπης, ὅτε μὲν ὑφιστάμενοι τὸ δριμύτατον τῶν χιόνων ψυχὸς τῶν ὁρέων τοῦ Χάρτζ, ὅτε δὲ ὑποφέροντες ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος (300 ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ) τῆς Πολωνίας, ὅπου ἠναγκάσθησαν μάλιστα νὰ μείνωσιν εἰς τὸ δάσος, μὴ δυννηθέντες νὰ ἀνανεώσωσι τὰς ἐξαντληθείσας ζωτροφίας των. Διὰ τὸ ταξίδιον τοῦτο ἐχρειάσθησαν ἡμέρας ἑκατὸν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήκοντα ἐπεζοπόρησαν διατρέξαντες 850 λεύγας, κατὰ μέσον ὁδὸν διανύοντες 51 χιλιόμετρα καθ' ἡμέραν. Ἡ ὁδοιπορία αὕτη εἶνε σπουδαιότατη ἔάν τις ἀναλογισθῇ, πόσα ἐμπόδια ἔπρεπε νὰ ὑπερπηδήσωσιν οἱ θαρραλεοὶ Γάλλοι πεζοπόροι, ὅπως ἀφίχθωσιν αἰσίως εἰς Μόσχαν μετὰ τὸν σάκκον ἐπ' ὤμου.

Κ. Δ. Κ.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Ὁ ὀδοντόπονος δύναται σχεδὸν εὐθὺς νὰ θεραπευθῇ, ἂν θέσῃτε εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ ἀλγούντος ὀδόντος μικρὸν τεμάχιον βάμβακος διαβρέκτου δι' ἰσχυρὰς ἀμωνίας.

Ἐν καλὸν φάρμακον δι' ἐκείνους, ὧν αἱ χεῖρες ἰδρύνουσιν εἶνε τέσσαρες οὐγγίαι ὕδατος τῆς Κολωνίας καὶ ἡμισεία οὐγγίαν βελλαδόνας (belladonna). Τρίψον τὰ χεῖράς σου μετὰ τὸ μίγμα τοῦτο πολλάκις τῆς ἡμέρας.

Ἄν οἱ ὀφθαλμοὶ σας εἶνε κουρασμένοι καὶ φλογωμένοι ἀπὸ αὐπνίαν, θέσατε τὸ πρῶτ' μαλακὸν λιπὸν βαπτισμένον ἐντὸς ζεστοῦ ὕδατος—ὅσον εἰσπορεῖτε νὰ ὑποφέρητε ζεστότερον—ἐπὶ τῶν βλεφάρων σας. Ἐντὸς δὲ ἡμισείας ὥρας θὰ αἰσθανθῇτε τοὺς ὀφθαλμούς σας ἀπηλλαγμένους παντὸς πόνου ἢ στενοχωρίας.

Διὰ τὴν ἀπλὴν βραχνότητα, λάβε νωπὸν ὠν, κτύπησέ τε καὶ πύκνωσέ τε μετὰ λεπτὴν ζάχαριν. Πίε ἐλευθέρως τὴν

σύνθεσιν ταύτην καὶ ἀπαλλάσσει μετ' ὀλίγον τῆς βραχνότητος.

ΣΥΜΜΙΚΚΑ

Χωρικός τις, φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ σακκιδίου πληρὴς κριθῆς καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὄνου τοῦ ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν Πειραιῶς Ἀθηνῶν.

Ὁ ἐπὶ τοῦ δημοτικοῦ φόρου ὑπάλληλος καλίσας αὐτὸν τὸν ἠρώτησε τί εἶχεν ἐν τῷ σακκιδίῳ.

—Κριθάρι, ἀπήντησεν ὁ χωρικός ἀλλὰ διὰ φωνῆς τόσον ἀσθενοῦς, ὥστε μόλις ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ ὁ ὑπάλληλος.

—Γιατί μιλάς τόσο σιγά;

—Γιὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ τὸ γαῖδοῦρι μου! ἀπήντησεν ὁ φιλάργυρος χωρικός ῥίψας ταχύτοχρόνως καὶ πλάγιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀχαμνένου ὑποζυγίου του.

Ὁ κ. Δ. ἤρξατο ἐκδίδων ἡμερησίαν ἐφημερίδα. Τὸ πρῶτον φύλλον περιεῖχε δριμύτατον ἄρθρον κατὰ τινος χαρτοπαικτικοῦ καταγωγίου συχναζομένου ὑπὸ κακοποιῶν. Ὁ κ. Δ. δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς εἰδοποιήθη ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσῃ γράφων κατὰ τοῦ ἐν λόγῳ καταγωγίου ἔαν ἐπεθύμει νὰ εἶχε γερὸ τὸ κεφάλι του. Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως περιεῖχετο δριμύτερον τοῦ πρώτου ἄρθρον.

Τὴν ἐπομένην ἐν ᾧ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ἐκάθητο ἐν τῷ γραφείῳ του ἐργαζόμενος, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ ἀποτόμως τρομερὸς κουτσαδάκης κρατῶν τεραστίαν ῥάβδον.

—Ποῦ εἶνε ὁ διευθυντής; ἠρώτησεν ἀγερῶχος.

—Τώρα μόλις ἐξῆλθε, ἀπήντησεν ὁ κ. Δ. Καθήσατε ὀλίγον σὰς παρακαλῶ ἕως ὅτου ἔλθῃ.

Ὁ ἀρειμάνιος ἐπισκέπτης ἐκάθησεν, ἐσταύρωσε τοὺς πόδας του, κατέθηκε παρ' ἑαυτῷ τὴν ῥάβδον του καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων ἐφημερίδας.

Ἐν τούτῳ ὁ διευθυντὴς ἐξελθὼν κατῆλθε τὴν κλίμακα. Ἐπὶ τῆς θύρας συνήντησε καὶ ἕτερον ἀμφιβόλων διαθέσεων ἐπισκέπτην κρατοῦντα ἔτι τεραστίαν ῥάβδον.

—Ποῦ εἶνε ὁ διευθυντής; ἠρώτησεν ὁ νέος ἐπισκέπτης διὰ φωνῆς τρομερᾶς. Εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του;

—Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ κ. Δ. εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἀναγινώσκει ἐφημερίδας.

Ὁ κορυννοφόρος ἐπισκέπτης, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τρέχων, ὤρμησεν ὡς μαϊνόμενος ἐν τῷ γραφείῳ καὶ ἐπετέθη ὡς λέων ὠρούμενος κατὰ τοῦ πρώτου ἐπισκέπτου.

Ἡ πάλῃ ἦτο μανιώδης ἀμφότεροι καταμωλωπισθέντες κατεκρημνίσθησαν τῆς κλίμακος.

Προσδραμόντες δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες τοὺς συνέλαβον καὶ τοὺς ὠδήγησαν ν' ἀναπαυθῶσιν ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ χώραν, καὶ ἡ μεγίστη αὐτοῦ ἐπιθυμία ἦν νὰ ἐνταφιασθῇ ἐκεῖ. Φοβούμενος δὲ μήπως ἀποθάνῃ μακρὰν τῆς πατρίδος, ἀφῆκεν ἐντὸς τῶν διαφόρων βιβλίων του δέμα περιέχον ποσότητά τινα χρώματος καὶ τεμάχιον χάρτου, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγγεγραμμένα αἱ λέξεις «Τοῦτο ἐστὶ τὸ χῶμα τῆς ἰδίας μου πατρίδος, δι' οὗ θέλω νὰ καλυφθῇ τὸ σῶμά μου». Ὁ κόμης τῆς Ἑσθονίας ἐξετέλεσε τὴν τελευταίαν τοῦ μακαρίτου ἐπιθυμίαν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Σουηδίας γυναικῶν, αἵτινες φοιτῶσιν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις, αὐξάνει ὁσημέραι. Εἰς τὸ τῆς Ὠψάλης φοιτῶσι 18 γυναῖκες, εἰς δὲ τὸ τῆς Λούνδ 13 καὶ εἰς τὸ τῆς Καρολίνσκ 8 ἐγγεγραμμένα ἅπασαι εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην.

Τὴν εὐρεσιν τῶν ἐπισκεπτηρίων μας ὀφείλομεν εἰς τοὺς Σίνας, οἵτινες πρῶτοι ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Τόγκ (τὸ 618 μ. Χ). Τὰ νῦν ἐπισκεπτήρια τῶν Κινέζων εἶνε ἄρκετὰ μεγάλα καὶ διπλᾶ καὶ λαμπροῦ ἐρυθροῦ χρώματος.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ τὸ 1180 ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Φράγκων καὶ Λατίνων εἶχε πληθυσμὸν ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου κατοίκων. Ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου ὀλίγον πρὸ τῆς πολιορκίας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ τοῦ κατακτητοῦ ἤριθμοι μόνον 60 χιλ. κατοίκους. Νῦν δὲ ἔχει πληθυσμὸν, κατὰ τὰς ἀσθεντικωτέρας πληροφορίας, 800 περὶπου χιλιάδων.

— Καλὴ ἄρχοντοπούλα μου δεῖλὰ σὲ προσκυνᾷ
Τὸ ταπεινὸ ἀγριολούλουδο, μὴ φεύγεις, καταδέξου
Στὸ ἀφρόπλαστο χεράκι Σου νὰ σκύψῃς καὶ μὲ πάρῃς
Δὲν ἔχω κάλλη θαμπωτὰ ὅπου κρατοῦν μὲ μέρα
Μὰ μὲ τὸ λίγο μύρο μου πάντα θὰ σὲ μυρώνω.

— Εἶσαι καλὸ καὶ ἄξιο, μικρὸ μου λουλουδάκι
Τοῦ λείει ἡ νηὶ ἀκατάδεχτα, ἀλλὰ γὰρ μὲ δὲν κάνεις
Τέτοια περήφανη ἄρχοντιᾶ, τέτοια περίσσια κάλλη
Θέινε στολίδι ἄξιο, βασιλικὰ κορώνα.
Καὶ μὲ καμάρι παγωνιοῦ τραβᾷ ἡ ἀρχοντοπούλα
Κατὰ τοῦ ῥόδου τῇ μερᾷ ποῦ στράφτει κι' εὐωδιάζει
Τὸ βλέπει καὶ τρελλαίνεται. — Ἀχ! νὰ! αὐτὸ μοῦ πρέπει
Λέει καὶ γίνεται φωτιὰ καὶ τρέχει νὰ ζυγώσῃ.

Μεθαίει ἀπὸ τὸ μύρο του, θαμπώνει ἀπὸ τὴν μορφά του.
Μὰ σὰν εἰσώσῃ κοντὰ, τὸ βλέπει στὰ οὐράνια!
Βράχια κι' ἀγκάθια γύρω του καὶ κάτω του ποτάμι
Στοῦ ποταμοῦ τ' ἀκρόχειλο στέκει καὶ τοῦ φωνάζει.
— Τὴν νηότῃ μου, τὰ κάλλη μου, τὸν κόσμον, τὴ ζωὴ μου
Στὰ πόδια Σου, τραντάφυλλο περήφανο τ' ἀφίνω
Δουλά Σου εἶμαι ταπεινὴ καὶ Σὺ ὁ βασιλεὺς μου
Μὴν φέρε με στὸ πλάϊ σου νὰ γίνουμε ταιράκια!

Τὸ ῥόδο ποῦ ἀταίριαστο θέλει νὰ βασιλεύῃ
Καὶ ξέρει πῶς στὰ ὕψη του κανένας δὲν τὸ φτάνει,
— Καλῶς μου τὴν κοπέλα μου τῆς λείει μὲ χαμογέλιο
Ἀνέβα ταῖρι μου ἄξιο, χρυσὴ βασιλοπούλα
Καὶ κατεβαίνει ἀπ' τὰ ψηλὰ στὰ στήθεια τῆς παρθένας.
Μὲ λαῦρα καὶ καρδιόχτυπο ἐκείνη τ' ἀγκαλιάζει
Μὰ δὲν ἐπρόφθασε καλὰ καλὰ νὰ τὸ μυρίσῃ
Καὶ μὲ φωνὴ σπαραχτικὴ ἀπὸ τ' ἀγκάθια μπηγεί
Ἀχ! ἄπιστο! βοήθει! φωνάζει καὶ γλειστράει
Καὶ χάνεται στ' ἀμέτρητα τοῦ ποταμοῦ τὰ βάθεια.
Ε. Ι. Ε.

ΠΑΝΣΕΣ

Σὲ δροσάτα φυλλοκάρδια μικρομάνας χαϊδεμένης
Γαλανὸς πανσὲς ἀνθοῦσε ὅλο χάρι κη' εὐωδιά
Ἦταν πρῶτό της καμάρι καὶ ἐλπίδα τῆς καυμένης
Καὶ στὰ νέφη ἀπ' τὴν χαρὰ της ἐπετοῦσε ἡ καρδιά.

Ἐάνου πέφτει ἀνεμοζάλη σκοτεινὰ παντοῦ ἀπλώνει
Καὶ μέσ' ὅς τὴν ἀντάρα ἐκείνη τῆς ἀρπάζουν τὸν ἀνθὸ
Καὶ τὸν πᾶν μακρὰ στὰ ξένα, ἄχ! καὶ τὴν ἀφίνουν μόνη
Ποῦ σουν νὰ τὴν ὁρῇ Πανσὲ μου γαλανοῦλί μου ξανθὸ

Τῆς μαράθηκαν τὰ φύλλα, κι' ἀπὸ τότε ἡ χαρὰ της
Στεναγμὸς πικρὸς ἐγένετο, τῆς ἐσθύσθη κη' ἡ δροσὰ
Τᾶστρα, ἡ αὐγὴ, τὸ κῆμα, ὅλα κλαῖν τὴ συμφορὰ της
Καὶ τὴ μαύρη της μὲ δάκρυα καταβρέχουν φορεσιὰ

Ἐν Πειραιεῖ—ἄλλοτε ποτε.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΚΑΙ Τ' ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Σ' ἓνα λειβάδι ἀτέλειωτο ὅπου τὸ λέγαν νηότῃ
Ἀνθίζανε δυὸ λουλουδά μακρὰ τὸ ἐν ἀπὸ τᾶλλο,
Περὶφανο τραντάφυλλο μὲ κάλλη καὶ καμάρι
Καὶ ταπεινὸ ἀγριολούλουδο, ἀλλὰ χαριτωμένο
Τὸ ῥόδο ἦταν ψηλά, τὸ φύλαγαν ἀγκάθια
Κι' ἓνα ποτάμι τρισβαθὸ ἐπέρναγ' ἀπὸ κάτω
Τὸ δόλιο τ' ἀγριολούλουδο στὰ πόδια τοῦ καθένα
Σ' ἓνα σιαδάκι, ταπεινὸ καὶ σκοτεινὸ ἀνθοῦσε.

Μὰ κοπελιά πεντάμορφη μπαίνει μέσ' τὸ λειβάδι
Κι' ἀπ' τὸ μικρὸ ἀγριολούλουδο ἓνα σπερνὸ διαβαίνει,
Τὸ βλέπει μ' ἀκαταδέξιά, χαμογελᾷ καὶ φεύγει...